

RAYA
SCHADUWJAAGSTER

PENIKS LICHTJES

HALVE WERELD EN KLEINE WERELD

The title is rendered in a highly decorative, blackletter-style font. The words 'PENIKS' and 'LICHTJES' are stacked vertically. Above them, 'RAYA' and 'SCHADUWJAAGSTER' are written in a smaller, similar font. Below 'LICHTJES', the subtitle 'HALVE WERELD EN KLEINE WERELD' is written in a simpler, sans-serif font. At the bottom right of the title, there are several interlocking gears of various sizes, some with intricate internal patterns.

DE EENHOORN

WIE IS WIE?

Het Hemelbeest: Dit semi-organische ruimteschip ziet eruit als een grote rode kever met zwarte koepelramen. Haar buitenkant is van roestvrij staal, haar binnenkant biologisch. Het opmerkelijkste aan dit schip zijn de talrijke camouflagemogelijkheden. Feniks kreeg het Hemelbeest van Constanza Quintessa in ruil voor een bubbelbad.

Feniks Lichtjes: Feniks is een ideeënbedenker die altijd al droomde van een eigen ruimteschip. Nu hij kapitein is van het Hemelbeest, wil hij nieuwe werelden zien en plezierige avonturen beleven.

Saffier Skilla: Saffier is een zeemeermin met twee staarten, maar ze noemt zichzelf een watervrouw. Als ze zingt, gebeuren er magische dingen. Saffier houdt niet van vieze dingen en van onrechtvaardigheid, maar wel van muziek, theater en vegetarisch koken.

Gwijde Van Weelandt: Gwijde is een nieuwsgierige jonge onderzoeker. Hij koos Feniks' kant toen die Saffier probeerde te bevrijden uit de klauwen van de andere wetenschappers. Daardoor kwam hij in het Hemelbeest terecht.

Shmier: Shmier is een grote rode gestreepte kater. Sinds hij op een toverboek ging zitten, zit hij tjokvol woorden. Die gebruikt hij het liefst om eten te bestellen of om een klacht in te dienen. Shmier viert elke dag zijn verjaardag.

Nachtje: Nachtje is een kleine zwarte poes met een wit maantje op haar voorhoofd. Zij ging op hetzelfde magische boek zitten en kan dus ook praten. Maar bijten kan ze nog veel harder.

Kleine Frans Sloeffiemans: Kleine Frans Sloeffiemans is een grote zwarte halfblinde kater. In het Hemelbeest is hij de enige kat die niet kan spreken. 'Mauw' is het enige wat hij kan zeggen, maar dat is dan ook zijn favoriete woord.

Willow: Willow woont op Halve Wereld, op een afgelegen plek bij een meer. Net als alles en iedereen op haar planeet is ze geïnfecteerd door de hunker. Het enige wat ze kan doen om aan de pijn van haar wereld te ontsnappen, is slapen.

Coriander: Coriander is Willows neef, de zoon van haar tante. Hij houdt van boeken en hunkert naar samenhang. Helaas kan zijn familie hem niet geven wat hij verlangt.

PUUPELHEIA

HYPERDEPP

MARKT

WATERPARK

BIBLIOTHEEK

PARFUMPLEIN

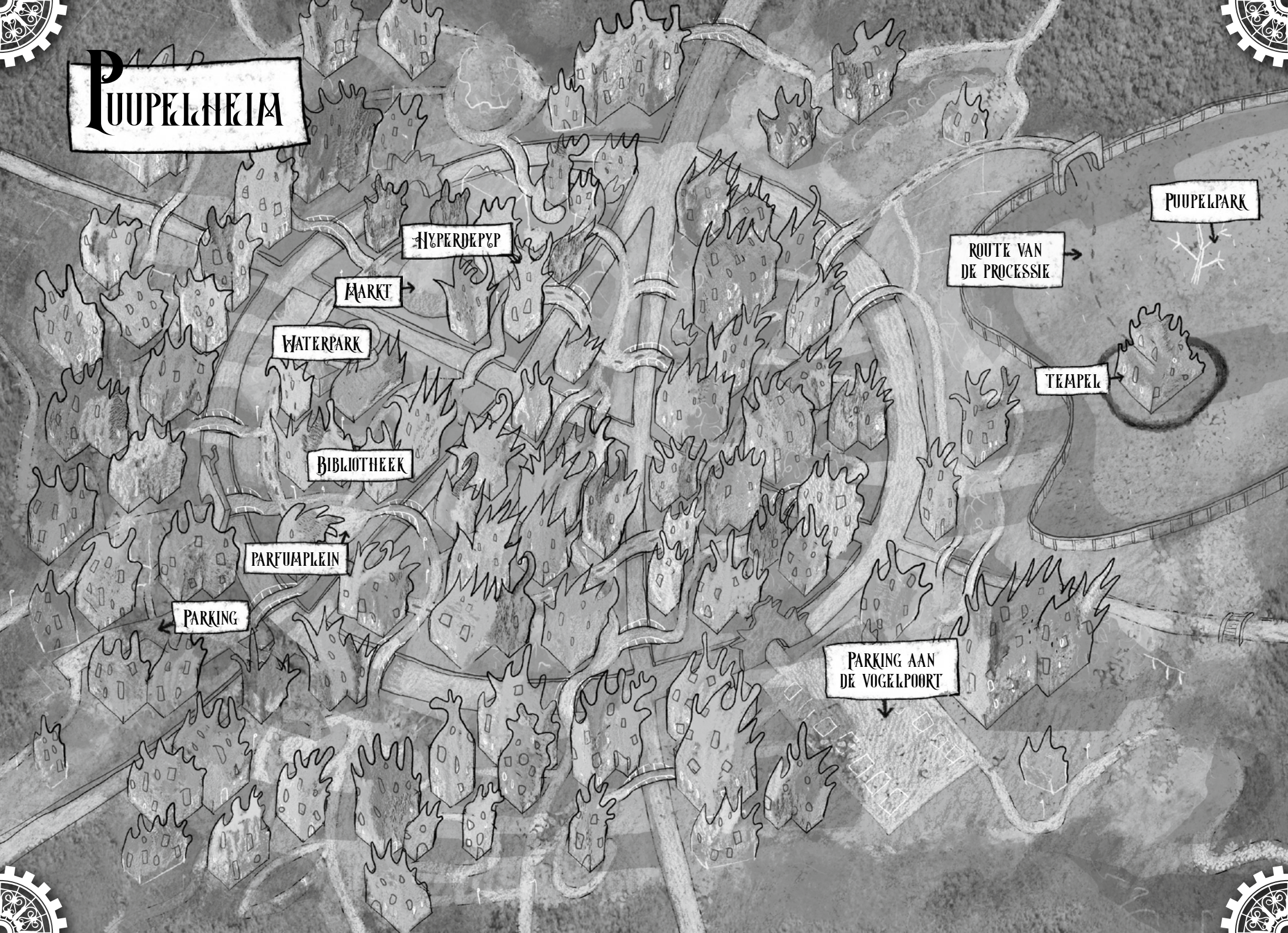
PARKING

ROUTE VAN DE PROCESSIE

PUUPELPARK

TEMPEL

PARKING AAN DE VOGELPOORT

HALVE WERELD

1

ERGENS ACHTER YZDILLIA

De holofoon twinkelde. Feniks Lichtjes legde zijn schetsboek op de salontafel en danste de zitkuil uit. Hij stapte op de holocirkel en het hologram van zijn zus verscheen. ‘Dag Noevella.’

‘Waar zit je, Feniks? Ben je bijna thuis?’

‘Waarom wil je dat weten?’

‘We wachten op je.’

‘Dat kun je beter niet doen. Voorlopig keren we niet terug naar de aarde. Ik wil weten wat er in dit deel van het heelal te ontdekken valt.’

‘Over welk deel van het heelal heb je het?’

‘Ik weet niet *precies* waar we zijn. Ergens achter Yzdillia.’

‘Alsjeblieft, Feniks! Is het echt nodig om nog verder weg te gaan? Word je dan nooit volwassen? Het moet afgelopen zijn met die waaghalzerij! Kom onmiddellijk naar huis! Ik ben helemaal klaar met die ruimtereizen van jou!’

‘Maar ik nog niet.’

‘Wat zeg je?’

‘Ik ben nog niet klaar met reizen.’

Aan de kleur van Noevella's gezicht zag Feniks dat zekwaad werd, maar nu hij zo ver bij haar vandaan was, hoefde hij zich geen zorgen te maken. Ze kon met bestek, bloempotten en gore toverdranken gooien zoveel ze wilde, hier kon ze hem toch niet raken.

'Wat ben je toch een onuitstaanbare kleuterkeutel! Je moet zelf maar weten wat je doet, maar als je omvergeflinkerd wordt door kosmische straling of stikt in een stuk ruimtepuin, moet je niet komen janken!'

'Dat zal ik niet doen. Beloofd.'

'Overall!' schreeuwde Noevella nu. 'Overall maak jij een grap van! Met jou valt geen serieus gesprek te voeren!'

'Laten we dat dan ook niet proberen.'

'O jij! Tragische tegenspreekpegel!'

'Geef me nog even tijd, zus. Nog één planeet en dan komen we naar huis.'

Feniks wilde de verbinding verbreken, maar dat zag Noevella aankomen en die macht gunde ze hem niet. Ze stapte liever zelf als eerste van de holocirkel.

'Denk maar niet ...' riep ze nog, voor haar hologram verdween.

Wat hij niet moest denken, daar kon hij alleen maar naar gissen.

Toen hij zich omdraaide, zag hij Saffier met haar hoofd boven het aquarium uitsteken. Ze hing met haar ellebo-

gen over de rand. Uit haar groenblauwe lokken drupte water op de grond. Nachtje, de zwarte poes met het witte maantje op haar voorhoofd, likte het plasje op en gromde tegen Shmier, de grote rosse kater, die ook wou proeven.

'Gaat het wel goed met Noevella?' vroeg Saffier.

'Pff, ze heeft niet veel nodig om kwaad te worden.'

'Maar de laatste keer leek ze gelukkiger. Zou ze ruzie hebben met haar vriendje?'

'Geen idee, maar daar wil ik ook niet over nadenken.'

Er verscheen een grijns op het gezicht van de watervrouw.

'Denk maar niet, Feniks' zei ze met een dramatische stem.

'Denk maar niet.'

Met een theatraal gebaar liet ze zich weer onder water zakken.

De deur van de voorraadkast zwaaide open en Gwijde verscheen.

'Het is gelukt,' zei hij. 'Ik heb de gevallen ster aangesloten op de motoren van het Hemelbeest. Nu hebben we onbeperkte energie.'

Feniks knikte goedkeurend en ging op de bestuurdersstoel zitten. Kleine Frans Sloeffiemans, de enige kat aan boord die niet kon praten, schuurde zijn grote, zwarte lijf tegen zijn been. Feniks tilde hem op en controleerde zijn oog.

'Het lijkt erop dat hij blind zal blijven aan één kant,' stel-

de hij vast, 'maar de zwelling is weg en zo te zien heeft hij er geen last meer van.'

'Met katten weet je nooit zeker of ze pijn hebben,' zei Gwijde. 'Ze kunnen dat goed verbergen.'

Hij mankte naar de passagiersstoel.

'En jij?' vroeg Feniks. 'Nog veel pijn?'

'Dat valt mee.'

Gwijde trok zijn schoen uit en ontwindelde zijn voet. Op zijn wond zat intussen een dikke korst.

'Komt wel goed,' voorspelde hij.

'Maauw!' protesteerde Kleine Frans Sloeffiemans.

Hij was het beu dat er om de haverklap iemand naar zijn oog wilde kijken. Toen hij zich loswurmde, liet Feniks hem gaan.

De volgende ontevreden passagier was Shmier.

'Ik wil een klacht indienen,' zei hij, 'Nachtje drinkt al het water op.'

'Wat jammer voor jou,' zei Feniks.

'Je moet er wel iets aan doen!'

'Shmier, jullie drinkbakken zijn vol.'

'Maar dat aquariumwater smaakt lekkerder. Ik wil ook wat! Het is mijn verjaardag!'

'Kom,' zei Feniks en hij klopte op zijn bovenbeen.

Onmiddellijk werd de uitnodiging aanvaard. Samen met zijn kat keek Feniks naar buiten. Iets dat eerst nog een

stip in de verte leek, had een interessante vorm gekregen.

'Als dat een planeet is, dan krijg je die voor je verjaardag,' zei Feniks tegen Shmier.

Gwijde keek op.

'Eindelijk iets anders dan dode rotsen?'

'Misschien,' zei Feniks.

Met het blote oog zag hij nog niet veel, maar met behulp van de boordcomputer kon hij inzoomen. Toen hij het gebied dat hij wilde bekijken afbakende, knipperde er een lichtje op het scherm. Er verschenen twee woorden.

'Halve Wereld,' las hij.

2

DE SLAPER

Op Halve Wereld werd Willow wakker met de melodie van een oud kinderliedje in haar hoofd. In haar onderbuik had ze het gevoel dat ze dringend iets moest doen. Dat was raar, want ze wist zeker dat ze voor vandaag geen plannen had. Ze duwde de takken opzij en kroop uit het gat in de bergwand. Met één oog op een kier - het andere was nog afgedekt met haar hand - keek ze naar beneden, naar de glinstering van het zonlicht op het meer, naar het eenzame huis op de oever, naar het lichaam van haar moeder op het pad. Lavendel lag bewegingloos met haar gezicht naar beneden, haar arm in een onnatuurlijke hoek gebogen. Willow bleef zitten voor het slaaphol. Ze hoefde de berg niet af te dalen om te weten wat er aan de hand was. Haar moeder was dood.

Ze schrok van Coriander die plots achter haar stond. 'Ik zocht je,' zei hij en hij kwam naast haar zitten. Tranen hadden strepen getrokken over zijn stoffige wangen. 'Ik wil niet dat je me komt zoeken als ik slaap,' zei ze.

Hij nam een stok en schreef er een onleesbare letter mee in het zand.

'Wat is er gebeurd?' vroeg Willow, hoewel ze het antwoord al kon raden.

'Mijn moeder heeft gevochten met jouw moeder.'

Willow knikte. 'Ik vrees dat het hun laatste gevecht was.'

'Ik heb me verstoppt tot ze weg was.'

'Verstandig.'

'Toen ben ik je komen zoeken. Ik wist dat je in de berg lag te slapen.'

'Ik wil niet dat je weet waar ik slaap.'

Coriander sprong overeind en gooide de stok met een woedende beweging weg. Hij klemde zijn lippen op elkaar en keek zijn nicht met vlamme ogen aan. Ze zag zijn pijn. Zijn hunker. De hunker van Halve Wereld leefde in alles en iedereen, maar de zijne was kleverig. De tentakels ervan strekten zich naar haar uit, als onzichtbare armen met klauwen die haar wilden grijpen. Ze weigerde zich erdoor te laten aanraken.

Bijna viel ze van de berg toen de kiezels weggleden onder haar voeten, maar ze kon net op tijd een uitstekende boomwortel vastgrijpen. Eenmaal beneden liep ze naar het stille lichaam. Ze hurkte neer. Teder streekte ze Lavendels donkerbruine krullen.

Ze kwam overeind en zette een paar stappen achteruit.

Hoe kon het dat ze zo leeg was vanbinnen? Hoorde ze geen verdriet te voelen? Ze concentreerde zich op de droefenis die onvermijdelijk zou komen, maar nu was die slechts een nevelsliert in de verte.

Coriander had stille voeten, maar zijn hunker was luidruchtig. Ze *voelde* hem dichterbij komen. Zijn boosheid leek verdwenen, hij wilde gewoon in haar buurt zijn.

‘Wat moeten we doen?’ vroeg hij.

Ze haalde haar schouders op.

Omdat ze geen initiatief nam, knielde hij neer. Hij legde zijn handen op Lavendels been en liet zijn broze jongensstem klinken.

*De heks, de maker en de slaper
In de ruimte, in de bossen, in de grond
Zij dromen om de wereld te verenigen
Zij vormen het verbond van de hond*

Het was de ballade van de drie dromers, een kinderliedje even oud als Halve Wereld. De melodie ervan zat al in haar hoofd toen ze ontwaakte. Ze herinnerde zich hoe Lavendel dit rijmpje voor haar zong en hoe ze het later ook aan Coriander leerde.

Willow had nooit nagedacht over de tekst, voor haar waren het willekeurige klanken. Pas nu drong tot haar door

wat de woorden betekenden. Er liep een rilling over haar rug. Opeens wist ze heel zeker dat de ballade over haar ging. *De slaper.*

‘En nu?’ vroeg Coriander. ‘Zal ik bloemen plukken om over haar heen te strooien?’

‘Goed idee,’ zei Willow.

Ze vroeg zich af waar hij zulke ideeën vandaan haalde. Het was de eerste keer in hun leven dat er iemand doodging, maar toch schudde die jongen een afscheidsceremonie uit zijn mouw alsof hij precies wist wat er moest gebeuren.

Terwijl hij zich een weg door het hoge gras baande, gleed Willows blik naar de overkant van het meer. Het terrein van haar tante. Als ze niet thuis was, zwierf Meidoorn daar meestal rond, in dat grimmig hunkerende woud waar anderen liever wegbleven.

Voorlopig was Meidoorn nergens te bespeuren, maar ze kon elk moment terugkomen. Willow huiverde. Zonder te weten wat ze ging doen, liep ze naar binnen. Ze opende de kast in de hal en vond een juten reistas. Die had haar moeder gekocht van een rondreizende koopman, maar natuurlijk had ze hem nooit gebruikt. Lavendel reisde niet. Ze bleef thuis en wachtte op de man die ze liefhad. Willow pakte een paar kledingstukken en wat proviand in. Haar hoofd was nog altijd leeg, maar haar lichaam

leek een plan te hebben. Haar benen wandelden vanzelf. Naar buiten. Weg van hier.

Zonder genade vertrapte ze de zachte begroeiing die als een groene looper naar het bos leidde. Dit was het vriendelijke bos waar ze vroeger speelden. Hierlangs kwamen de reizende handelaars. Hierlangs keerden ze terug naar dichter bevolkt gebied wanneer ze zagen dat er na dit huis alleen wildernis was. In de hollen van deze hunkerende bomen leefden de plakkertjes.

Willow sprong over het gat dat ze eergisteren had gegraven. De riem van de reistas trok ze over haar hoofd zodat hij niet van haar schouder kon glijden. Al de rest liet ze achter, alleen dit nam ze mee. Deze spullen en een lied om de leegte te vullen.

3

ZUSTERPLANETEN

Gwijde leunde achterover in de passagiersstoel en keek naar Feniks.

‘Je bent toch een man van de techniek,’ zei hij, ‘hoe kun je dan geloven in zoiets zweverigs als de omhoogstuwende kracht? Dat slaat nergens op.’

Feniks liet hem denken wat hij wilde, want uitleggen was zinloos. Iemand met een mening was zelden bereid die bij te stellen, zelfs als de tegenpartij met sterke argumenten kwam. Voor Feniks was de omhoogstuwende kracht een evidentie. Het was de kracht die de mensheid ertoe gedreven had het heelal te verkennen. Het was de energie die ontwaakte als hij een trap op liep of een berg beklom. Maar je moest het voelen om het te verstaan. En als Gwijde het niet kon bevatten, dan was dat spijtig voor hem. In plaats van te antwoorden, werkte Feniks verder aan zijn ontwerp voor een nieuw ruimtepak, geïnspireerd op de Griekse godin Athena.

Saffier slenterde rond in haar zwemjurk omdat haar enige andere jurk te drogen hing. Vanuit zijn ooghoek zag